

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

พระธรรมเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวง ๘๕ พรรษา

เรื่อง ละเว้นเป็นศีล

วันอาทิตย์ที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๕

อ้าว! วันนี้เป็นวันที่สองแล้ววานนี้พูดถึงเรื่องวิปัสสนาอุบายปัญญาหรืออุบายเรื่องปัญญา เขาเรียกต้องมีวิปัสสนาในญาณในฌาน ญาณก็ความรู้ ฌานก็คือเพ่ง แต่ถ้าเราวมสองคำละก็เพ่งรู้เพ่งละ เมื่อเราเพ่งรู้เพ่งละคือเราต้องรู้ก่อนแล้วจึงละจึงจะถูกต้อง รู้เป็นวิชาไม่รู้เป็นอวิชา เพราะฉะนั้นเราก็ต้องรู้แล้วละทีหลัง

ถ้าเรารู้แล้วละเนี่ยวิธีการรู้การละเนี่ยละก็เป็นศีลละเว้นเป็นศีลเพ่งก็คือเราต้องเพ่งศีลก็คือเป็นข้อปฏิบัติ เมื่อเราเพ่งข้อปฏิบัติแล้วเราก็มีความยึดมั่นในการปฏิบัติคำว่ายึดมั่นก็คือตั้งใจมั่น เช่นเอาศีลมาเป็นข้อวัตรปฏิบัติ เราก็ต้องเห็นอะไรก็ละหมดเลยตาเห็นรูปก็ละรูปหูได้ยินเสียงก็ละเสียง จมูกได้กลิ่นก็ละกลิ่น ลิ้นได้รสก็ละรส กายได้สัมผัสก็ละสัมผัส

ใจรับรู้ธรรมารมณ์ก็ละธรรมารมณ์เนี่ยเป็นศีลจึงจะเข้าแนวทางมรรคหรือปฏิปทาทางสายกลางคือละแล้ว วันแล้วก็ว่างคือมันละเว้นแล้วมันก็ว่างโดยอัตโนมัติแต่เราไม่ทันไปพิจารณา

แต่ถ้าเราตั้งใจเพ่งฌานเพ่งญาณวิปัสสนาในญาณในฌานเราต้องรู้

รู้ในการเพ่งแล้วก็ละจากการเพ่งมันก็จะ เป็นวิปัสสนาในญาณในฌานในขณะเดียวกันเป็นของไม่ยาก ยากเพราะเราไม่รู้ความจริง

ถ้าเรารู้ความจริงแล้วทุกอย่างไม่มีอะไรยากต้องมีผู้รู้มาแนะนำสั่งสอนเราหมายถึงผู้ที่รู้จริงนั่นแหละมาสอน เราถ้าเรารู้ตามคำสั่งสอนที่แท้จริงแล้วย่อมไม่ผิดหวังในการที่เราจะไปสู่พระนิพพาน คือ นิพพานัง ปรมัง สุธมฺมญฺงเราต้องฝึกหัดเดี๋ยวนี้ศีลเป็นไปเพื่อละแน่นอนไม่ว่าศีล๕ ศีล๘ ศีล๑๐ ศีล๒๒๗นั้นละเว้นหมดแต่ทุกศีล๕ก็ไปนิพพานได้ศีล๘ก็ไปนิพพานได้ ศีล๒๒๗ก็ไปนิพพานได้ไม่ว่าศีลคือต้องละหมดเลยเขาเรียกอริยกัณฑ์ศีล

อริยกัณฑ์ศีลรับรู้ไม่รับเก็บคือรับรู้่ว่าสิ่งทั้งหลายเนี่ยมันไม่เที่ยงเป็นอนัตตาทั้งหมดเลยเพ่งรู้เพ่งละตาเห็นรูป ก็รู้แล้วว่าเนี่ยเราเพ่งรูปรูปนั้นก็อนิจจังไม่มีอะไรจริงยั่งยืนเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอเพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราก็ ละไปเลยแล้วก็ เป็นศีลแล้วก็ว่างขณะที่เว้นนั้นแหละคือว่างแล้วเว้นตาไม่ดูรูปหูไม่ฟังเสียง จมูกไม่ดมกลิ่น ลิ้นไม่กินไม่รับรส กายไม่สัมผัสใจไม่รับอารมณ์

คำว่าใจไม่รับอารมณ์คือจิตมันปฏิเสธที่จะไม่รู้เหมือนกับเราตั้งใจที่จะเพ่งจิตที่จะตั้งดูแต่ว่าจิตมันไม่รับอารมณ์ในการเพ่งมันก็ไม่รู้เหมือนกับเราตั้งใจอ่านหนังสือเนี่ยพอเพ่งตัวหนังสือมันก็จะตกเลยหนังสือตกหยิบ ขึ้นมาใหม่ก็เพ่งอีกคือเพ่งรู้ก็คืออยากจะทำให้อ่านให้รู้เรื่องแต่จิตของมันไม่รับอารมณ์ก็คือมันก็ตก

ถ้าเราฝืนมันอีกก็หลับเลยแต่ถ้ามือก็ถือหนังสือค้างไว้มันแหละให้รู้เอาไว้เนี่ย

ถ้าเราจะเพ่งรู้เพ่งละมันมีอุบายปัญญามากมายก่ายกองเลยในการที่จะรู้ในการที่จะละแต่ในการที่เรารู้แล้ว

ยึดมั่นเป็นการไม่ถูกต้องเพราะฉะนั้นรู้แล้วเราก็ไม่ยึดติด

เมื่อเราไม่ยึดติดนั่นแหละเป็นทางรู้แล้วว่างเลยรู้แล้วละรู้แล้วว่างไปเลย เมื่อรู้แล้วละ

รู้แล้วว่างแล้วก็อารมณ์ไม่รู้ไม่ติดอยู่ในใจจิตก็ว่างละทั้งภายในภายนอกคือสิ่งที่เพ่งรู้เพ่งละก็คือต้องการให้
รู้เสียก่อนเป็นวิชา ไม่รู้เป็นอวิชา เพราะฉะนั้นเราเพ่งรู้

พอรู้แล้วก็ละนั่นแหละเราก็ไม่มีวิชาคือไม่ยึดติดคือไม่หลงติดในความรู้เหล่านั้น

การที่เราไม่หลงติดในความรู้เหล่านั้นนั่นแหละเป็นสิ่งที่ปรารถนาต้องการทุกเรื่องทั้งเจตนาและไม่เจตนาที่
จะรู้ไม่เจตนาที่ละเพราะอะไร? เพราะเมื่อเรารู้เราละแล้วจนเคยชินแล้วไม่เจตนามันก็จะไปโดยอัตโนมัติเพ

ราะความชำนาญที่เราฝึก ฝึกในการเพ่งฝึกในการรู้ ทั้งรู้ทั้งเพ่งคือเพ่งเพ่งเพ่งเพ่งเพ่ง

ที่นี้เราเข้าอกเข้าใจแล้วเราก็จะเป็นอัตโนมัติแล้ว ตาผาดมองไปทุกอย่างเราจะต้องทั้งหมดเลย

ต้องว่างหมดไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราทั้งนั้นไม่ว่าอดีต ปัจจุบัน

อนาคตที่ผ่านมาแล้วทั้งหมดรู้แล้วว่างหมดเลยคือรู้ว่างที่หลังก็รู้ว่าง คือเอาตัวรู้เนี่ยให้ว่างจากรู้อีกที่เนี่ย

เขาเรียกรู้ว่างรู้ดับต้องดับตัวรู้ผู้รู้ตัวเนี่ยจึงจะถึงที่สุดแต่ว่ามันจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อเราจะนิพพานนั่นแหละ
เพราะตอนนี้ขนาดมีชีวิตอยู่ตาดีอยู่ หูดีอยู่ จมูกดีอยู่ ลิ้นดีอยู่

กายดีอยู่เนี่ยมันต้องรับรรับทราบตามธรรมชาติของมัน

แต่เรารู้ว่าสิ่งที่เรารับทราบนั้นไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราไปยึดติดก็ไม่มีความประโยชน์อะไร

เราก็ให้มันว่างไปเลยผ่านรู้ผ่านละไปเลยเราก็ว่างจิตเราก็ไม่วิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเนี่ยตัวเนี่ยคือสติเร
าไม่ระลึกลงถึงมันอีกผ่านรู้ผ่านละ

ตัวรู้ก็คือสัมปชัญญะนั่นแหละแล้วก็มันชำนาญในการรู้มันก็เลยเป็นญาณแล้วมันรู้ในเหตุผลที่มันต้องละเข
าจึงเรียกว่าปัญญาญาณ

เมื่อปัญญาญาณเกิดขึ้นแล้วคือเหตุผลที่ถูกต้องถูกต้องจนชำนาญในการรู้ นั่นเขาเรียกปัญญาญาณไม่
ช้หลับตาแล้วเห็นโน้นเห็นนี่อะไรต่อมิอะไรนั่นเป็นสัญญาอุปาทานทั้งหมดสัญญาอดีตที่เราเคยผ่านมาแล้ว
เหมือนกับตั้งแต่เด็กแต่น้อยเป็นหนุ่มเป็นสาวที่นี้พอเราแก่เราเฒ่าแล้วเราก็จะมันก็ยังมีความจำได้ห
มาอยู่อยู่ เมื่อมีสัญญาความจำได้หมายรู้อยู่เนี่ยเมื่อมันไม่อารมณ์ปัจจุบัน

อดีตตั้งเขาเรียกอดีตารมณคืออารมณ์อดีตก็จะปรากฏเหมือนกับรีวเข้าเข้ามาใหม่ที่เข้ามาสู่จิตของเราเนี่ยทำ
ให้เราต้องมาเคลียร์หรือพิจารณาว่าทำไมมันจึงต้องปรากฏอีกแสดงว่าสัญญาความจำได้หมายรู้คือสติมัน
ระลึกไปตามสัญญาอุปาทานที่มันจำเอาไว้แล้วก็ยึดถือเอาไว้ นั่นแหละก็เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าว่าอัสวั
กขญาณคือต้องทำอารมณ์ให้สิ้นไปหรือทำอัสวะที่มันดองหมักอยู่ในใจก็คืออารมณ์เนี่ยคือรูป เสียง กลิ่น
รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณที่เราหมักดองไว้เป็นอเนกชาตินับไม่ถ้วนเลยเนี่ยแล้วก็มันอาศัยความชำนาญเขาเรียกว่าการสัง
สมจนชำนาญหรือภาวนาไว้อยะเลย แต่ว่าที่นี้ที่แรกก็ภาวนาเอาที่หลังก็ต้องภาวนาไม่เอา! ว่าง!

เนี่ยต้องล้างหมดเลยเขาเรียกล้างใจ

ล้างใจก็คือล้างอารมณ์ให้หมดไปจากใจเมื่อเรามีความรู้มีความเข้าใจในกิจที่เราควรทำแล้วเราก็จะเข้าใจแ
ล้วเราก็ไม่มีทุกข์เราก็ทำไปตามหน้าที่ที่เราเห็นว่าที่ที่จะต้องทำในแต่ละวันเมื่อพ้นภาระในแต่ละวันแล้วเรา

ก็ว่างต่อไป เราก็จะเห็นแล้วว่าที่ว่างไปนั้นแหละอนิจจังไปแล้วแล้วก็อนัตตาไปด้วย
อนิจจังอนัตตาในขณะเดียวกัน
แล้วเราไปมัวยึดติดเราก็จะเป็นทุกข์ไปเปล่าๆเนี่ยเราจะเห็นความไม่ดีของตัวเองที่เราเนี่ยไปจำเอาไปยึด
ติดเอามาแล้วก็เอามาทำร้ายตัวเองมาทำให้ตัวเองเป็นทุกข์หนักอกกรกใจกินไม่ได้นอนไม่หลับก็เพราะความ
มัวรู้สึกนึกคิดที่สติมันระลึกไปตามสัญญาอุปาทานเนี่ยสติแปลว่าความระลึกได้
สัญญาแปลว่าความจำได้หมายรู้
อุปาทานแปลว่าความยึดถือเนี่ยมันใช้ทั้งสองอย่างทั้งสัญญาและอุปาทานเนี่ยมันใกล้กันเพราะฉะนั้นเมื่อ
มันสัญญาและอุปาทานเราเห็นโทษรู้ทุกข์เกิดความเบื่อหน่ายในโทษทุกข์มันจึงจะทำให้จิตว่างไปเพราะเรา
รู้แล้วเราเข้าใจแล้วว่าพระพุทธโฆสาวาสอนเราเพื่อให้เราว่างที่เรียกว่าวิมุตติหลุดพ้น
คือหลุดพ้นจากสิ่งที่มีอยู่ในใจของเราทั้งหมดเลยสิ่งที่ปรากฏในจิตที่เป็นรูปในจิตรูปอารมณ์เขาเรียกรูปารม
ณ์เสียงเขาเรียกสัททวารมณ กลิณเขาเรียกคันธารมณ รสเขาเรียกรสารมณ สัมผัสเรียกว่าโณรูรูปพารมณ
สิ่งที่ติดใจประทับใจเขาเรียกธรรมารมณเนี่ยแล้วมันก็วิตกวิจารณ์เมื่อติดใจแล้วมันก็เกิดวิตกวิจารณ์สังขารปรุง
แต่งปรุงแต่งรูปปรุงแต่งเสียงปรุงแต่งกลิ่นปรุงแต่งรสปรุงแต่งสัมผัสแล้วก็อาศัยที่เป็นธรรมารมณติดใจนั้น
นะเกิดวิตกวิจารณ์สังขารก็ปรุงแต่งไปเพื่อคลั่งเพื่อบ่นเพื่อไปบ่นไปทำให้สุขบ้างทุกข์บ้างตามที่มีความพอใจของ
จิตที่ได้รับความกระทบจากการรับรู้รู้เสียงรู้กลิ่นรู้รสสัมผัสที่เป็นธรรมารมณติดใจเราอยู่เนี่ยไม่ว่าอะไรทุก
ชนิดเราต้องรู้ความจริงตรงนี้แล้วเราก็ว่าง
เรานึกว่าประพตติพรหมจรรย์หรือรักษาศีลเราก็ต้องเนี่ยเอาศีลเป็นหัวหน้าหรือเป็นบาทเข้าไปสู่ขั้นที่สูงอีกศี
ล สมาธิ
สมาธิแปลว่าความตั้งใจมั่นคือตั้งใจละเว้นมันก็ตัวเดียวกันนั่นแหละที่อาศัยความตั้งใจในการที่จะละเว้นก็
มีสมาธิในการละเว้นอยู่แล้วศีลกับสมาธิก็ตัวเดียวกันนั่นแหละไม่ได้ห่างไกลกันเลยแต่เราไปแยกที่เราไปแยก
ก็คือให้ง่ายต่อการศึกษา ว่าอันนี้เป็นศีลว่าอันนี้เป็นสมาธิอันนี้เป็นปัญญา
ถ้าจิตมันมีเหตุผลมันรู้มันมีสัมปชัญญะมันรู้ทั้งศีลทั้งสมาธิแล้ว ปัญญาก็รู้เหตุ
เหตุผลของศีลก็คือจะต้องละเว้นความตั้งใจที่จะต้องละเว้นปัญญาก็แยกแยะออกไปแล้วคือว่างไม่มีอา
ลัยนั้นแน่ะ ทั้งศีล สมาธิ
ปัญญามันตัวเดียวกันนั่นแหละอยู่ใกล้กันไม่ได้แปลกแตกต่างกันเลยแต่ว่าดูว่าเหมือนมีความลึกซับซ้อน
แต่ว่าไม่ลึกซับซ้อนสำหรับผู้เพ่งรู้เพ่งละหรือทั้งฌานทั้งญาณหรือวิปัสสนาในญาณในฌานนั้นนะใน
ขณะจิตเดียวยอมเป็นไปพลันเนี่ยเป็นแบบนี้คือว่างไปทั้งหมดเลยทั้งศีลสมาธิปัญญาเพราะเรารู้แล้วว่าจุด
สูงสุดอยู่ที่ทำจิตให้ว่างตั้งใจให้ว่างอย่างเดียว
เมื่อมันว่างแล้วบ่อยๆเพราะความตั้งใจมั่นมันก็เกิดความชำนาญใจความชำนาญที่เรารู้เหตุรู้ผลนั่นแหละ
เมื่อเรารู้งานแล้วเข้าใจงานแล้วเกิดผลคือความชำนาญในงานมันก็ไม่วิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งมันก็ทำได้
लयงานเหล่านั้นก็เสร็จได้อย่างรวดเร็ว
หรือเราคิดว่าเราจะทำที่นาที่ข้าวไม่กี่วันก็เดือนก็ปีเราสามารถกำหนดรู้ได้ถ้าเราต้องการกำหนดรู้
แล้วเรารู้ว่างานแต่ละชนิดที่เราผ่านการทำให้เราทำด้วยความตั้งใจนั้นแหละเราจะกำหนดหมายมันได้เลย

นี่งานที่เราเคยทำเสร็จก็งานที่ชั่วโมงก็วันก็เดือนก็ปีอะไรเนี่ย เราวางแผนได้เนี่ยก็เหมือนมีแผน
 แผนอันนี้ก็คือแผนที่รู้ด้วยเพื่อเป็นเครื่องหมายของใจหรือเป็นแผนที่เขาเรียกเครื่องหมายของใจที่ใจของเรา
 เนี่ยได้ทำเครื่องหมายคือจดจำเอาไว้ในการที่จะจัดทำงานของเราให้เสร็จที่เรามั่นคงค้างอยู่
 ถ้าเราไปมัวแยกนั้นแยกนี้อะไรหาเหตุหาผลมากมายเลยเหตุผลของรูปคือแก่เจ็บตายของรูป
 เสี่ยงก็เหมือนกัน ความแก่เจ็บตายของเสี่ยงของกลิ่นของรสของสัมผัสเนี่ยเป็นเหตุผลของปัญญาทั้งหมด
 อูบายเรื่องปัญญาก็ต้องเพ่งรู้เพ่งละแล้วมันจึงจะสรุปได้เมื่อมันสรุปได้แล้วก็ไม่ใช่ว่าของลึกลับซับซ้อนอะไร
 ไม่ว่าวิมุตติหลุดพ้นก็คือหลุดพ้นจากอารมณ์ หลุดพ้นจากศีล สมาธิ
 ปัญญานั้นแหละคือต้องให้ว่างไปให้หมดทั้งศีลสมาธิไม่ยึดติดทั้งศีลสมาธิปัญญาเพราะความชำนาญเรา
 แล้วไม่จำเป็นนะเหมือนกับเราเรียนประถมแล้วผ่านมัธยมไปแล้วเตรียมอุดมศึกษามหาวิทยาลัยแล้วพวกนี้
 เราไม่จำเป็นที่จะต้องไปเนี่ยเห็นเขาก็รู้ทันทีเลยเรารู้ความประสงค์ของเราต้องการอะไรเราต้องการรู้ระดับไ
 หนเราก็สามารถทำได้เลยเพราะเราผ่านการศึกษามาแล้วฝึกหัดมาแล้วคำว่าฝึกหัดก็คือปฏิบัติมาแล้วทำให้
 เกิดได้ให้มีผลจริงตามที่เรที่ตั้งใจนั้นแหละเพราะฉะนั้นเมื่อเรที่ตั้งใจมันแล้วรู้เหตุผลตามเป็นจริงแล้วเราก็ไม่
 ยึดติดเพราะเราเป็นผู้ชำนาญในงานหรือชำนาญในญาณชำนาญในเหตุผลที่ถูกต้องคือปัญญาเรียกว่าปัญ
 ญาญาณไม่ใช่สิ่งลึกลับซับซ้อนอะไรถ้าเราไปมัวยึดติดสิ่งที่เรามองไม่เห็นคนอื่นมองไม่เห็น
 เช่นเหมือนกับพรหมเทพเทวดานางฟ้านางสวรรค์หรือนรกเปรตอสุรกายที่มองไม่เห็นตัวก็ทำให้เราเกิดหวั
 ดกลัวหรือหวาดระแวงหรือเราจะเกิดวิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่งที่นี้เมื่อจิตของเราเป็นจิตเป็นปกติจิตคือว่าง!
 ก็ไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเพราะไม่ได้คิดถึงผี ผีก็ไม่มี ไม่คิดถึงคนนั้นคนนี้ก็ไม่มี
 ไม่คิดถึงรูปรูปก็ไม่มี ไม่ได้คิดถึงเสี่ยงก็ไม่มีเสี่ยง ไม่ได้นึกถึงกลิ่น รส โณภูฐัพพะ
 ธรรมารมณ์ก็ไม่มีเพราะเราไม่ได้นึกถึงก็อุปมาที่เหมือนเรามีพ่อแม่แม่ที่ยังไม่ตายขณะที่มานั่งตรงนี้เราไม่ได้
 นึกถึงท่านก็เหมือนท่านก็ไม่มีเพราะว่าง
 เนี่ยเราต้องเข้าใจตามความเป็นจริงอย่างนี้แล้วเราก็จะได้ไม่ม่งมายกับสรรพสิ่งทั้งหลายหมดเลยรวมทั้งเป็
 นสรรพสิ่งทั้งโลกเลยไม่ใช่เฉพาะอย่างเดียว สองอย่าง สามอย่าง
 สี่อย่างอะไรต้องสรุปลงทั้งโลกเพื่อความรวดเร็วเลยถ้าเราไปมัวหาเหตุผลพอจะแยกแยะทั้งโลกได้อีกเป็นน
 านาประเทศอีกเท่าไรหรือยประเทศพันประเทศอะไรอีกนี่พุ่งชานไปกับสิ่งเหล่านั้นเสียเวลาไปกับสิ่งเหล่านั้น
 นเพราะฉะนั้นเราต้องสรุปลงเลยเหมือนพระองค์สรุปว่าสัพเพ อัมมา
 อนัตตาสรรพสิ่งทั้งหลายว่างเปล่าหมดไม่ได้ว่าเมื่อเรารู้ว่าทุกอย่างที่พระองค์สรุปว่าสัพเพ อัมมา อนัตตา
 สัพเพ อัมมา
 อนัตตาทั้งธรรมและอธรรมก็ว่างเปล่าหมดเสมอเหมือนกันที่จิตที่ทำไมยึดติดทั้งธรรมและอธรรมต้องให้ว่าง
 เปล่าไปให้หมดเลยเราไม่ต้องไปแยกแยะมันอีกเพราะเรารู้แล้วเราเข้าใจแล้วเพราะรับทุกขวิบโทยกับสิ่งที่ย
 ึดติดมาแล้วทั้งดีและไม่ดีทั้งธรรมและอธรรมมาถึงเราก็ต้องมาวธรมอัปความว่างคือทำจิตของเราให้ว่างตา
 มพระพุทธโฆวาทที่ทรงสรุปไว้ว่าสัพเพ อัมมา อนัตตา สัพเพ อัมมา
 อนัตตาเนี่ยเมื่อเรารู้เราเข้าใจแล้วไม่ต้องไปเสียเวลาแล้วเหมือนกับพระองค์เนี่ยสรุปไว้ให้หรือทำทางไว้ให้
 ล้วเดินคล่องเลยทางนี้เราเดินประจำแทบจะหลับตาเดินได้ทางว่าง!

สะดวกไม่มีอุปสรรคไม่ต้องไปชนนั่นชนนี่อะไรไม่ต้องไปแหวะข้างทางอะไรเนี่ยอุปมาเช่นเดียวกัน
อย่างเนี่ย

เมื่อเราเข้าใจแล้วเหมือนกับของใหญ่มากมายกายกองทั้งโลกเลยเนี่ยเป็นทั้งโลกอจินไตยใครมัวคิดสัดส่วนเท่านั้นเท่านั้นเป็นอย่างนั้นอย่างนี้เนี่ยมีส่วนแห่งความเป็นบ้าเพราะอะไร?

เพราะมันวิตถกวิจารณ์สังขารปรุงแต่งมากมายกายกองเนี่ยพระองค์จึงสรุปลงว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรคิดเนี่ยเพราะฉะนั้นเมื่อเราเข้าใจแล้ว เราก็ปลงใจวางใจคือทำให้ว่างไปจากใจไปให้หมด

ปลงในสิ่งทั้งหลายที่เรารับรู้รับทราบทั้งหมดท้ายที่สุดจะนิพพานก็ต้องว่างจากตัวผู้รู้ ไม่มีเพราะดับนิโรธความดับคือดับตัวผู้รู้ที่ว่านิพพานัง นิโรธความดับทุกซึกก็ต้องดับตัวผู้รู้

มันจึงจะได้เรื่องได้ราวจึงจะเข้าอกเข้าใจแล้วก็มีความหวังว่าเราเดินถูกทางหรือเราเดินผิดทาง

เราจะรู้ได้เป็นปัจเจกตั้งด้วยตัวของเราเองเพราะเราผ่านการฝึกหัดตัดสินใจทำความเคยชินมาแล้ว

เราจะไม่รู้หรือไม่ลงเลงสัสไม่มีแบบสัสลพตปรามาสอีกมุ่งดับอย่างเดียว เพราะไม่ต้องการที่จะมีทุกข์ตาเห็นรูปเราก็เออ! พวกเนี่ยไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราก็ว่างไปเลย

ผ่านหมดเลยเพราะเราทำจนเคยชินแล้วเราก็จะมีภูมิคุ้มกันมีความว่างที่เรียกว่ามือนัตตาเป็นอารมณ์ที่พระพุทธรเจ้าเรียกว่าสุญญตสมาธิตั้งใจมั่นกับความว่างแล้วก็สุญญตวิโมกข์หลุดพ้นด้วยความว่างเนี่ยพระองค์แสดงไว้คู่กันเลยเพราะฉะนั้นเราไม่ต้องห่วงเรื่องนิพพานัง ปรมมัง

สุญญังเป็นยังงัยถ้าเราปฏิบัติตามพระพุทธรโอบาท

พระองค์สอนสุญญตสมาธิให้มือนัตตาความว่างเป็นอารมณ์เราไปตั้งไปทำสมาธิอะไรกัน?

ต้องถามจิตเราดู โคนครูบาอาจารย์ผู้ไม่รู้เรื่องเลยสอนนอกรีดนอกรอยแล้วไม่มีทางเข้าถึงด้วย

เสียเวล่ำเวลาเสียเงินเสียทองมากมายกายกองเพราะอะไร? ไปศึกษาเรียนสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

สุญญตสมาธิพระองค์เป็นผู้สอนเองเนี่ยแล้วเราไปเอาสมาธิอะไร? ตั้งมั่นกับอะไร?

เรื่องทานเราก็ว่างตั้งมั่นกับทานให้แล้วก็ว่างเราก็รู้พระพุทธประสงค์ต้องการให้เราว่าง จึงแสดงทานไว้ก่อนเป็นของหยาบ หยาบคือให้เราเห็นได้ชัด

มีอะไรก็ให้ทานไปแล้วก็หมดไปแล้วคำว่าหมดไปแล้วก็คือหมดจากการถือสิทธิ์คือให้เขาไปแล้วเราไม่มีสิทธิ์แล้วไม่ควรที่จะไปยึดว่านั่นเป็นเราเป็นของเราอีกเพราะให้เขาไปแล้วไม่มีสิทธิ์ในสิ่งของนั้นแล้ว

ที่นี้มาถึงศีลก็ละเว้นอีกละเว้นแล้วก็ว่าง เมื่อละเว้นไปแล้วว่างไปแล้ว

เราจะไปยึดถือว่าเป็นเราเป็นของเราได้ยังงัยเนี่ยวัตถุนั้นรูปนั้นเสียงนั้นกลิ่นนั้นรสนั้นโผฏฐัพพะนั้นธรรมาภรณ์นั้นไม่มีว่างไปให้ทานภายในทานภายนอกเนี่ยจะได้อ่างทั้งภายในภายนอก

ศีลละเว้นทั้งภายในทั้งภายนอกเนี่ยจะได้เว้นได้อย่างบริสุทธิ์เนกขัมมะอดใจในทานในศีลภายในในทานในศีลในภายนอกนี้ต้องดับเบ็ดเลยมีกำลังมากมายเลยเอาทานเอาศีลมาเป็นเครื่องประกอบมาเป็นข้อวัตรปฏิบัติ

เพื่อจะได้ให้ว่างอย่างรวดเร็ว จะได้มีกำลังสองกำลังสามเพิ่มไปอีกเนกขัมมะอดใจทุกเรื่องราวเลย

อดใจในส่วนต่างๆที่ไม่ใช่ทานไม่ใช่ศีลคืออดใจละเว้น

แล้วให้เป็นทานหมดเลยเนี่ยเมื่อเราพิจารณาอะไรบ้างไม่ใช่ทาน?

ไม่มีต้องทานหมดเลยทั้งภายในภายนอก สังขารร่างกายก็หมดต้องบริจาค

ถ้าเรามีปัญญาเราก็เดี๋ยวนี้โรงพยาบาลเขาก็รับบริจาคอยู่เห็นมียตัวเรานั่นนะบริจาคเป็นทานแล้ว เราต้องบริจาคความรู้สึกของเราเป็นทานภายในไม่ให้มีอารมณ์ใดๆอยู่ในจิตละเว้นภายในละเว้นภายนอกคือ ลภายในคือภายนอกปัญญาภายในปัญญาภายนอกเพราะรู้เหตุผลทั้งภายในภายนอกแล้ว

จิตตั้งมั่นอยู่ในความว่างเป็นสูญญตสมาธิเป็นอนัตตาความว่างภายในความว่างภายนอกอีกเยอะแยะมากมายเลยเมื่อเรามีความชำนาญแล้วเรารู้แล้วจะไม่มีทุกข์เลยต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นเรามีปัญญาอย่างนี้รู้ เหตุผลอย่างนี้แล้วเราจะไปตัดทานไปยึดติดกับสัญญาอุปาทานทำไมไต่ตัวที่จะเป็นสื่อที่จะไปโยงเข้าถึงสัญญาอุปาทานก็คือตัวสตินั่นแหละมันระลึกไปตามสัญญาอุปาทานเพราะฉะนั้นเราต้องใช้สัมปชัญญะรู้จิต รู้สติแค่เนี่ยพอแล้วไม่ให้มันระลึกต่อไปเพื่อตัดสัญญาอุปาทานทิ้งแล้วจิตเรามันก็จะมีสมาธิมันคงเด็ดเดี่ยว แจ่มชัดในจิตเป็นเอก อัญฐังคิโก มัคโคเป็นทางว่างไม่ใช่ทางมรรค๘

มรรค๘ก็ต้องว่างหมดที่พูดแล้วเมื่อวานนี้เนี่ยเป็นไปเพื่อความว่างอย่างเดียวไม่ได้เป็นไปเพื่อทางอื่นแล้วก็เป็นไปตามพระพุทโธวาทที่ถูกต้องไม่เสียเวลาไม่เนิ่นช้า ไม่มีสักคาวรณ์มรรคาวรณ์สิ่งกีดขวางจิต รูปขวางบ้างเสียงขวางบ้างกลิ่นบ้างกลิ่นขวางรสขวางสัมผัสขวางอะไรพวกเนี่ยเราก็รู้ว่าใช้สิ่งที่กีดขวางก็คืออุปสรรคทั้งหมดที่มันห้ามจิตเราไม่ให้เข้าถึงความดีที่พระองค์ก็เรียกนิรวรณธรรม กามฉันทะนิรวรณ พยาบาทนิรวรณ ถีนมิทธะนิรวรณ วิจิกิจฉานนิรวรณ

อุทธีจจะกุกุกจะนิรวรณเนี่ยความฟุ้งซ่านรำคาญใจกับสิ่งเหล่านี้เป็นนิรวรณทั้งหมดเพราะฉะนั้นเราว่างหมดแล้วนิรวรณก็ไม่มี เนี่ยเพราะฉะนั้นเราก็เป็นการปฏิบัติเพื่อกำจัดนิรวรณไปโดยอัตโนมัติ นิรวรณก็คือใช้สิ่งที่เรากังวลอยู่นั่นแหละเป็นนิรวรณทั้งหมดเลยใช้ความที่เป็นห่วงกังวลอาศัยอารมณ์เนี่ยพวกเนี่ยเป็นนิรวรณทั้งหมด

ใครไม่รู้เรื่องนิรวรณไม่เข้าใจแล้วก็ไม่สามารถทำนิรวรณพวกนี้ให้หมดไปจากใจได้เนี่ยถ้าเราไม่ทำจิตให้ว่าง เมื่อเราทำจิตว่างแล้วเราจะรู้ได้ประมวลผลมาทั้งหมดเลย

มันโยงกันไปหมดไม่ว่าสังโยชน์สิ่งที่ร้อยรัดใจก็คืออารมณ์ทั้งหมดที่มันทำให้เกิดสัญญาอุปาทานตามสติที่ระลึกไปแล้วก็ทำให้เกิดสมมุติมากมาย

สมมุติเป็นนั่นเป็นนั่นเป็นสักกายทิฐิยึดตัวตนว่าเป็นเราเป็นของเราคิดว่าเป็นเราสิ่งภายนอกเป็นเราเป็นของ เราเนี่ยเป็นสักกายทิฐิทั้งหมดวิจิกิจฉานความลึกลงลึกในตัวเองสงสัยในสิ่งที่เราไปยึดถือไว้ทั้งหมดแล้ว เป็นสัสลัตถพตปราคมาส

เราเหมือนกับกลับไปกลับมาคิดทวนไปทวนมาเนี่ยเขาเรียกสัสลัตถพตปราคมาสรูปคล่าสิ่งที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจยัง ตัดใจไปไม่ได้ก็เหมือนกับเราเนี่ยวนเวียนอยู่ในวิญญูสงสารเนี่ยจึงเป็นสัสลัตถพตปราคมาสรูปคล่า

กามราคะก็คือความปรารถนาต้องการในรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสเนี่ยที่เป็นธรรมารมณมิติใดอยู่เนี่ยพระพุทโธ เจ้าเรียกกิเลสก็คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณเนี่ยเมื่อเรารู้เราเข้าใจแล้วเราก็จะได้ไม่หลงยึดติดในสิ่งเหล่านี้ทำจิตของเราให้ว่างไปหมดไปนั่น เน้นะให้วิมุตติหลุดพ้นไปให้หมดเย็น เดิน นั่ง นอนเราก็ไม่ได้นึกถึงอะไร เราก็ภาวนาในจิตของเราว่าว่าง ว่าง ว่างสังขมความว่างเอาไว้ว่าง!

พูดเข้าหูไปสู่ใจเพื่อไล่ขย่ะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ในจิตเพื่อให้จิตเราว่างอยู่ตลอดแล้วเราก็จะได้ไม่มีทุกข์กับ

สิ่งที่เป็นตัวตนของเราหรือเป็นส่วนเราที่เราเห็นว่าเป็นมือเป็นเท้าเป็นตา หูเนี่ย
 ที่เป็นอายตนะภายในหรือบ่อเกิดภายในที่ไปเชื่อมต่อกับภายนอกเสียงภายนอก กลิ่นภายนอก รสภายนอก
 สัมผัสภายนอกเนี่ยมันมีตัวเชื่อมโยงเพราะอาศัยสติที่นั่นแหละมันเป็นตัวเชื่อมโยง
 แล้วมันก็จำไว้จำรสชาติรสเสียงรสกลิ่นรสสัมผัสโธ้ย! เยอะแยะเลย
 ทีนี้ถ้าเราจะเปลี่ยนเป็นรูปร่างที่คงไว้ก็เป็นรูป เสียงมันก็เป็นรูปกลิ่นก็เป็นรูปรสก็เป็นรูปสัมผัสก็เป็นรูป
 แต่ว่ามันเป็นรูปอารมณ์เพราะมันคิดขึ้นมา อารมณ์เหล่านี้ไม่มีตัวตนเนี่ย
 ทำให้แตกฉานเยอะแยะมากมายเนี่ยเขาเรียกเป็นอุบายเรื่องปัญญาหรือวิปัสสนาญาณวิปัสสนาญาณ
 เพื่อให้เกิดญาณรู้ทุกเรื่องญาณรู้ ญาณก็คือตัวรู้นั้นแหละ ไม่ใช่ญาณรู้ออย่างอื่น
 ไม่ใช่ต้องรู้จนสรวรรคปรตอสสุรกายได้นั้นรู้แล้วรู้เลยไม่ต้องไปใส่ใจมันเราไม่ต้องไปยึดติดสิ่งเหล่านั้นด้วยไม่
 ต้องไปอยากรู้อยากเห็นมันด้วยเพราะสภาพของมันนั้นเป็นสภาพที่มีเวทนาทุกข์เหมือนอเวจีแปลว่าไม่ว่า
 จากเวทนามีเวทนาเป็นอาหารไม่ได้กินไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืนถูกไฟไหม้เผาอยู่อย่างนั้นเนี่ยมีแต่เวทนาควา
 มร้อนเผาไหม้ตัวตายก็ไม่ตายเนี่ยเวทนาเนี่ยตัวแดงทั้งตัวเหมือนกับเหล็กที่เขาเผาแดงๆนั้นแหละแล้วก็ไม่ได้
 ตายด้วยดูซิว่ามันจะมีความทุกข์มากขนาดไหน
 เพราะฉะนั้นเราต้องพิจารณาเรารู้แล้วเราก็เอามาเป็นตัวอย่างเราจะยอมตกนรกกับรูป กับเสียง กับกลิ่น
 กับรส
 กับโณภูมิจิตที่ผัสสัมผัสที่อาศัยธรรมารมณ์ที่มีกิเลสตัณหาต้องการสิ่งเหล่านี้ทำให้เราต้องไปตกนรกเนี่ยเพ
 ราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราฉลาด เราฉลาดในอุบายเขาเรียกฉลาด ฉลาดเขาเรียกธรรมิกอุบาย
 ในการที่จะยกจิตของเราให้หลุดพ้นออกไปจากรูป เสียง กลิ่น รส โณภูมิจิต
 ธรรมารมณ์เนี่ยแค่เนี่ยมันขยายแตกแยกออกมาอีกมากมายเป็นถึง๘๔๐๐๐พระธรรมขันธ์เนี่ยพระองค์กับ
 ญญาติไปจากกายยาววาหนาคืบนี้แล้วก็พระองค์ก็สมมุติขึ้นมาเพื่อให้เป็นต้นเหตุหรือเป็นอุบัติเหตุที่มันอุบัติ
 ขึ้นมาแล้วก็ทำให้มีกิริยาอาการต่างๆที่จิตทั้งหลายไปยึดติดแล้วมีอาการเช่นไรพระองค์ก็จำแนกแจกมา
 ป็นจริต๖ รากะจริต โทสะจริต โมหะจริต วิตกจริต ศรัทธาจริต พุทธจริต
 เนี่ยพวกเนี่ยที่สังสมไว้เป็นอนเนกชาติเนี่ยต้องละเลิกให้หมด
 แต่ว่าผู้ที่ละได้เด็ดขาดก็มีแต่พระพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้นพระอัครสาวกอย่างพระโมคคัลลาพระสา
 ริบุตรพระปัจเจกก็จะไม่ได้เพราะความเคยชินเนี่ยเป็นอนุสัยสันดานเนี่ยต้องฝึกกว้างไว้ตั้งแต่เดี๋ยวนี้อาถ้าเรา
 ชาติมาเคยคิดเคยพิจารณาเห็นใหม่ๆตกใจเลยว่าถ้าเราทำจิตว่างอย่างเนี่ยอนุสัยवासนาไม่มีเลย มันแปลก
 ตอนนี้อย่างที่ความรู้ที่ความรู้ความเห็นที่มันประสบใหม่ๆมีประสพการณ์แปลกๆความเคยชินทั้งหลายทั้งปวง
 เนี่ยมันหมดไปจากใจนั้นนะเราจึงรู้ว่าอ้อ! จิตว่างเป็นอย่างนี้
 คำว่าอนุสัยก็คือสิ่งที่หมักหมมเอาไว้เนี่ยที่ความเคยชินทั้งหลายจะหมดไปสิ้นไปนั้นนะมีแต่พระพุทธเจ้าพร
 ะองค์เดียวที่ละได้เด็ดขาดทั้งอนุสัยและवासนา
 อนุสัยและवासนาก็คือการสังสมนี้แหละเป็นवासนาคือความเคยชินเนี่ย
 ไม่ใช่ลึกลับซับซ้อนอะไรเลยสิ่งที่เราสังสมไว้เช่นเราสังสมบารมีทาน บารมี อุบารมี ปรมัตถบารมี ศิลบารมี
 ศิลอุบารมี ศิลปรมัตถบารมี เนกขัมมะบารมี เนกขัมมะอุบารมี เนกขัมมะปรมัตถบารมี ปัญญาบารมี

ปัญญาอุปบารมี ปัญญาปรมัตถบารมี วิริยะบารมี วิริยะอุปบารมี วิริยะปรมัตถบารมี ขันติบารมี
ขันติอุปบารมี ขันติปรมัตถบารมี สัจจะบารมี สัจจะอุปบารมี สัจจะปรมัตถบารมี อธิษฐานบารมี
อธิษฐานอุปบารมี อธิษฐานปรมัตถบารมี เมตตาบารมี เมตตาอุปบารมี เมตตาปรมัตถบารมี
อุเบกขาบารมี อุเบกขาอุปบารมี อุเบกขาปรมัตถบารมีเมื่อเราสั่งสมแล้ว
เรารู้จุดมุ่งหมายแล้วว่าบารมีเหล่านี้เป็นไปเพื่อความว่างอย่างเดียว ทานให้แล้วก็ว่าง ศีลละเว้นแล้วก็ว่าง
เนกขัมมะอดใจเพื่อให้มีทานมีศีลแล้วก็ว่าง ปัญญามีรู้เหตุรู้ผลในทานในศีลแล้วก็เพื่อว่าง
วิริยะเพียรในทานในศีลก็เพื่อว่าง ขันติอดกลั้นอดทนในทานในศีลก็เพื่อบ้างเห็นมีย
สัจจะมีความจริงใจในทานในศีลก็เพื่อว่าง อธิษฐานปรารถนาให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง
เมตตารักใคร่ในทานในศีลก็เพื่อว่าง อุเบกขาว่างวางเฉยเลย
เมื่อทุกอย่างเรารู้เราเข้าใจชัดแล้วไม่มีอาลัยที่จะว่างไปกว่านี้หรือบริสุทธิ์ไปกว่านี้
เนี่ยอุเบกขาวางเฉยโดยอัตโนมัติเพราะการสั่งสมสิ่งเหล่านี้
เมื่อเราสั่งสมความว่างไว้อย่างนี้เนี่ยตั้งแต่เดี๋ยวนี้ไม่ต้องไปปรอชาติหน้าชาติไหนแล้วมันจะเป็นไปเองโดยอัตโนมัติ
เหมือนกับความว่างเป็นหรือพลังงานที่มองไม่เห็นตัวก็เหมือนพลังไฟฟ้าพลังเครื่องยนตร์อะไรพวก
เนี่ยเป็นพลังที่มองไม่เห็นตัวแต่มันก็มีพลังขับเคลื่อนไปได้มีได้พลังแห่งความว่างก็มีเนี่ยเหมือนที่อาตมารู้อยู่
เนี่ย
เพราะฉะนั้นเราก็ใช้สิ่งที่เป็นสสารพลังงานทั้งหลายก็ไม่มีตัวตนแต่ว่ามันมีอยู่เพราะว่ากระบวนการของมัน
ถ้าเราไม่ได้ดูไม่พิจารณาไม่ได้ฟังรู้ฟังละ คำว่าฟังก็คือฉาน รู้เป็นญาณ
คำว่าทำความเข้าใจก็คือการพิจารณาเนี่ยการพิจารณาเป็นการฟังในการพิจารณา
รู้ในการพิจารณาเนี่ยความพิจารณาก็คือทำความเข้าใจ ความเข้าใจในฉานในญาณเนี่ย
แยกแยะออกมาอ้อย! ถ้าพวกโยมเรียนเนี่ยปวดกะโหลกหัวผู้ก็ไม่รู้เรื่องต้องว่าอย่างไร
ถ้าไม่ได้แนวทางของพระพุทธเจ้าที่พระองค์แสดงเอาไว้ไม่ทำความเข้าใจชี้แจงชี้คร้าน
อดแน่นนอนไม่มีทางที่จะรู้ได้เข้าใจได้ แต่เมื่อเรารู้เราเข้าใจแล้วก็สรุปได้หมด
ตามพระพุทธโฆษาทสรูปลงศัพท์ ธัมมา อนัตตา สัพเพ ธัมมา
อนัตตาเพราะฉะนั้นพวกทางโลกเรียนไม่รู้จักจบจักสิ้น มีของใหม่มาเรื่อยๆตกุ่นไปเรื่อยๆ
แต่ทางธรรมจบอนัตตาธรรมเนี่ย ที่พระองค์ว่าศัพท์ ธัมมา อนัตตา สัพเพ ธัมมา
อนัตตามีทั้งดีและไม่ดีทั้งหมดไม่ว่าจะมีมากี่รุ่นต่อกี่รุ่นก็ลงอนัตตาว่างหมดเนี่ย จึงเรียกว่าจบ จบการศึกษา
ถ้าไปทางโลกไม่แก่เกินไปสำหรับเรียนเรียนจนหัวผู้ก็เรียนไม่จบไม่สิ้นฉะนั้นเราก็จบเรารู้ทางธรรมแล้วก็สรุป
ได้จบทางโลกไปด้วยให้มันสรุปว่าทางโลกก็เป็นอนัตตาหมดเราไม่ยึดติดทางโลกแล้วจิตก็เข้าสู่ทางธรรม
เลยเห็นมัย โลกกับธรรมมันจึงอยู่ด้วยกันมีลาภเสื่อมลาภมียศเสื่อมยศมีสุขมีทุกข์มีสรรเสริญมีนินทาเนี่ย
ที่พระพุทธเจ้าเป็นผู้ฉลาดมีปัญญาย่อโลกทั้งโลกมาเป็นโลกธรรมฉะนั้นเนี่ยที่ย่อลงมาเป็นมีลาภเสื่อมลาภ
มียศเสื่อมยศมีสุขมีทุกข์มีสรรเสริญมีนินทา
เมื่อเรารู้ว่าโดนโลกธรรมอย่างนี้แล้วเราอยากได้ไหม? เราก็ไม่อยากได้ก็ต้องวางโลกเมื่อวางโลกแล้วมาประ
พฤติปฏิบัติธรรมอย่างเอาเป็นเอาตายเราก็มารู้ธรรมเห็นธรรมว่าธรรมนั้นก็นิฉัยธรรมทุกขัธรรมอนัตตาธรรม

รมแล้วเราอยากได้ไหม?

ก็ไม่อยากได้อีกก็ต้องวางธรรมอีกเพราะฉะนั้นเราต้องวางทั้งโลกทั้งธรรมนั้นทำจิตให้ว่างไม่ได้ทำอย่างอื่น
นี่นึกถึงพระพุทธเจ้าที่ทรงตรัสธรรม เดียวนี้ใครเห็นพระพุทธเจ้าบ้าง? ไม่มี

มีแต่พระพุทธรูปที่เราสร้างไว้เป็นเครื่องระลึกเตือนใจ

อนุสรณ์ให้คำนึงถึงว่าพระองค์เป็นผู้รู้แจ้งแสดงธรรมหรือแสดงหนทางพ้นทุกข์เข้าสู่พระนิพานเอาไว้เนี่ยเป็น
นอย่างนี้ เมื่อเรารู้โลกรู้ธรรมแล้วก็ว่างโลกว่างธรรมสขุปลงตามพระพุทธโฆษาว่า สัพเพ อัมมา อนัตตา
สัพเพ อัมมา

อนัตตาเนี่ยเราจึงจะเข้าถึงความสูงสุดแล้วก็ไม่นึกขาคิจิตของเราก็จะได้ปล่อยใส่อุณหภูมิเป็นประภัสสรละที่นี้
จิตเดิมก็คือว่างนั้นแหละเพราะรูปจรมมา เสียงจรมมา กลิ่นจรมมา รสจรมมา

สัมผัสจรมมาแล้วเราไปยึดติดเอาไว้มันก็ไม่มีการทำให้เหมือนมีขึ้นมาแล้วเราก็ไปทุกข์โศกเสียอกเสียใจร้องไห้กับ
บสิ่งที่ผ่านไปแล้วหมดไปแล้วว่างไปแล้วแล้วเราก็เห็นความโง่ของเราที่เราไม่รู้ไม่ทันไม่รู้ด้วยต้องว่าทั้งส
องอย่างทั้งรู้ไม่ทันด้วยทั้งไม่ทันรู้ด้วยเพราะจิตมันเลยถูกอารมณ์มันเคลือบหรือหุ้มหรือจิตเอาไว้ทำให้เราไม่
สามารถเป็นอิสระจิตเนี่ยจิตเป็นประชาธิปไตยก็คือไม่มีรูป เสียง กลิ่น รส โสภณรูปพะ ธรรมารมณ์ครอบงำ
แล้วก็ไม่ทำให้เกิดความโลภ ความโกรธ ความหลงครอบงำ ไม่ทำให้มีโลภะ โทสะ โมหะครอบงำ

เนี่ยประชาธิปไตยตัวจริง ใ้พวกนั้นโกหกทั้งนั้นเป็นโลกาธิปไตย

อัตตาธิปไตยเป็นเผด็จการเพราะมันยึดเอาหมดเพราะมันเห็นอะไรดีไม่ตีมันไปยื้อไปแย่งเขามาหมดใช้นั้น
ะไม่ถูกต้องนั้นเนี่ยประชาธิปไตยตัวจริงก็คือพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าเนี่ยที่รู้แจ้งเห็นจริง
เนี่ยเป็นประชาธิปไตยคือจิตเป็นอิสระไม่ได้คล้อยตามอะไรเลยรับรู้ไม่รับเก็บแล้วเป็นอริยกันตศีลด้วยของ
พระพุทธเจ้าต้องเป็นอริยกันตศีล วิสุทธิศีลคือไม่ขโมยรูปใครมาไว้ในใจ ขโมยเสียงใคร ขโมยกลิ่น ขโมยรส
ขโมยสัมผัสใครมาไว้ในใจเนี่ย ศีลของเราจึงจะเป็นศีลวิสุทธิ ว่าง!

เนี่ยวิธีทำว่างให้เข้าถึงรวดเร็วก็คือไม่ต้องขโมยรูป เสียง กลิ่น รส โสภณรูปพะใครเข้ามาไว้ในใจเรา
แล้วก็ไม่มีเจตนาที่จะไปเอารูปไม่มีเจตนาที่จะต้องเอาเสียงเอากลิ่นเอารสเอาโสภณรูปพะเอาธรรมารมณ์ของ
ใครมาไว้ในใจ เนี่ยศีลของเราจึงจะเป็นวิสุทธิศีลต้องว่าอย่างนี้

ส่วนอริยกันตศีลรับรู้ไม่รับเก็บเพราะตายังคืออยู่หูคืออยู่จมูกคืออยู่ลิ้นคืออยู่กายคืออยู่ใจคืออยู่
แต่รับรู้แต่ไม่รับเก็บเอาไว้รับรู้ว่ามีจริงรับรู้ว่ามีสิ่งที่เรารู้ทั้งหมดไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรารับรู้แล้วก็ว่างหมดเนี่ย
แหละอริยกันตศีลเป็นศีลของพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าเป็นอย่างนี้คนที่ไม่รู้จักความจริงแ
ล้วก็มีแว้วมาคิดว่าอยาก ถ้าปากมรรคผลล้ำสมัยหรือคงจะไม่มีแล้ว

เนี่ยพวกนั้นนะปรามาสพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าเพราะตัวเองเข้าไม่ถึงหรือขี้เกียจ
ติดนั่นติดนี่อึ้งตึ้งง่วงไปหมดเลยแค่ทำจิตให้ว่างยังไม่มีเวลาเลย มีแต่วิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่ง
เพราะฉะนั้นเรารู้อย่างนี้แล้วเราไม่นึกขาคิจิตแล้ว รีบทำจิตของเราให้ว่างจากอารมณ์
รับรู้ไม่รับเก็บเพราะตายังคืออยู่ผ่านตามาเอา!

ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราแล้วมันก็ผ่านแล้วขณะที่มันผ่านไปมันก็อนิจจังไปแล้ว

ที่นี้เราไม่ต้องยึดติดอนิจจังเข้าใจมัย

แล้วเมื่อเราไม่มีอนิจจังเราไม่ยึดติดมันทุกข์ก็ไม่มือนัตตามันผ่านวางไปแล้วก็อนัตตาก็ไม่มีในจิต ตกลงจิตของเราว่างจากอนิจจังทุกข์อนัตตาดูเนี่ย ถ้าเรามีอุปาทานยึดถือไว้เนี่ยก็เป็นทุกข์แล้ว ทุกข์ด้วย ทุกข์กับอะไรทุกข์กับอนิจจัง ทุกข์กับอนัตตาดูด้วย

เพราะฉะนั้นจิตของเราว่างจากอุปาทานความยึดถือได้เพราะเราต้องตัดจากสติไม่ให้ระลึกถึงสัญญาอุปาทานเนี่ยจิตของเราจะเข้าถึงความวิมุติหลุดพ้นคือว่าง

ว่างจากสิ่งทั้งหลายที่เราเคยรู้เคยเห็นมาทั้งหมดนั่นแหละเราจึงจะเข้าทางหรือแนวทางของพระพุทธเจ้าที่มี ฆณิมาปฏิบัติทางสายกลางคือไม่เข้าทั้งกามสุขัลลิกานุโยค

อัสติกลมณานุโยคเพียงแต่รับรู้ไม่รับเก็บแล้วว่างไปตลอดนั่นแหละจึงจะเข้าถึงฆณิมาปฏิบัติเพราะพระองค์ก็เคยผ่านมาแล้วกามสุขัลลิกานุโยค

มีสนมก้านลินในตั้งสองหมื่นไม่มีผู้ชายเจ็ดพันเลยเนี่ยแล้วก็มาบำเพ็ญเพียรอัสติกลมณานุโยคเนี่ยพระองค์จึง เมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้วพระองค์ก็ทรงห้ามบรรพชิตไม่ควรเสพหรือไม่ให้เข้าใกล้เมื่อไม่ให้เข้าใกล้ก็คือให้ว่าง นั้นเอง หรือผู้ปฏิบัติไม่ควรเข้าใกล้เนี่ยเพื่อให้จิตของเราว่างจากกามสุขัลลิกานุโยค

อัสติกลมณานุโยคแล้วความทุกข์ที่เกิดจากกามสุขัลลิกานุโยค ความทุกข์เกิดจากอัสติกลมณานุโยคจะไม่มี เนี่ยเจตนาของพระพุทธเจ้าเนี่ยชี้ให้เห็นชัด

ถ้าคนมันมีความบาปหนาปัญญาหยาบไม่รู้จักฆณิมาปฏิบัติตามที่พระองค์แสดงเอาไว้เนี่ยถ้าเรามีใจซื่อ ใจตรงเราก็จะค้นพบได้ว่าเออ! ทำไมพระองค์จึงสอนไม่ให้เข้าใกล้

เหมือนงูพิษเหมือนไฟไปจับมันๆจะลวกเอามันจะกัดเอานั่นนะคือไม่ให้เข้าใกล้ถ้าเรารู้อย่างนี้ว่าเออ! เราอุปมาขึ้นมาเห็นอ้อ! ก็คือห่างมันไว้

ว่างเว้นมันเนี่ยพอว่างเว้นก็ตัวศีลว่างเว้นเลยละเว้นแล้วก็ว่างเลยนั่นแหละศีลก็เป็นฆณิมาเห็นมัยตั้งใจเพื่ อให้ว่างก็เป็นสมาธิเป็นฆณิมา ปัญญารู้เหตุผลที่ถูกต้องไม่เข้าไปใกล้ก็เป็นปัญญามัชฌิมาเห็นมัย เนี่ยหมดเลยเนี่ยถ้าจะไปแยกแยะเอาฆณิมาอะไรเนี่ยมากมายกายกองเลยตามนัยยะของพระพุทธเจ้าที่พ ระองค์บอกว่าเนี่ยมีตั้งร้อยพันพันที่พระอาจารย์หยิบมาเนี่ยแค่เนี่ยก็เหลือกินแล้วเพราะรู้ได้ชัดเจนแล้วว ่าเออ!

เนี่ยที่พระองค์สอนไว้เนี่ยที่พระอาจารย์ไปตามรู้ตามเห็นมาเนี่ยแล้วมีความเข้าใจเอามาสอนเราทำให้เรา รู้ เราเข้าใจเนี่ยไม่ให้เรางมงายกับสิ่งทั้งหลายในโลกเราจะได้ไม่มีทุกข์ถึงเราจนลำบากขนาดไหนพระองค์ก็บ อกไว้แล้วในพระไตรปิฎกเนี่ย มีทุกข์อย่างทิ้งธรรมเพราะอย่างน้อยต้องมีศีล๕ ทำไมอย่างน้อยต้องมีศีล๕? เพราะศีล๕ละเว้นไปให้หมดละเว้นปาณา อทินนา กามะ มุสา

สุราเมรัยเนี่ยแล้วเราก็จะได้ไม่ทุกข์เกินไปเพราะเราละเว้นเรามีศีล๕ไม่มันเราก็จะทุกข์มีดับเบิ้ลทุกข์ทุกข์แล้ว ะทุกข์อีกซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่รู้จบรู้สิ้นเนี่ยเพราะเราไม่รู้จักไม่ได้พิจารณาคือไม่ได้ทำความเข้าใจกับศีล๕ที่แท้จริง เราไม่รู้ว่าจะจุดมุ่งหมายของการละเว้นก็คือให้ว่างนั่นเอง

เมื่อเรารู้แล้วเราเข้าใจแล้วเราก็ปฏิบัติตามที่เรารู้เนี่ยนั่นแหละเมื่อเราปฏิบัติตามที่เรารู้แล้วเราก็จะได้ไม่มีท ุข ทำยสุดรู้มากเนี่ยแล้วมันไปยึดความรู้นั้นแหละเป็นทุกข์อีก

ต้องว่างจากความรู้นั้นแหละทำยสุดที่จะนิพพานก็ต้องว่างจากความรู้

คือความรู้อยู่ที่ระดับเดียวกับพระพุทธเจ้าว่าถ้าใครมาถามท่านทั้งหลายว่าท่านทั้งหลายปฏิบัติเพื่ออะไร? พระองค์บอกว่าเพื่อความดับไม่มีเชื้อ แล้วอะไรจะเป็นเชื้อ?

ตัวผู้รู้รู้เนี่ยแหละตัวเชื่อมันไปเที่ยวโยงเที่ยวจับยึดติดไปทั่วไปหมดแล้วมันก็เป็นทุกข์ถ้าเราตัวผู้รู้ตัวผู้ดับว่างแล้วไม่มีทุกข์นะจำไว้ให้ตึ๋น

เพราะฉะนั้นเนี่ยสุดยอดพระพุทธโฆษาจารย์ของพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์เป็นอย่างนี้ไม่มีแตกต่างกันไปจากนี้ เมื่อพระองค์รู้แล้วพระองค์ก็มาแสดงให้สาวกสาวิกาประชุมชนผู้สนใจใคร่ต่อการพ้นทุกข์ พระองค์สร้างบารมี อุปบารมี

ปรมาตบารมีเนี่ยมีจิตเจตนาอย่างเดียวคือขนถ่ายสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ยังรู้จักเหตุจักผลเนี่ยให้เข้าถึงความพ้นทุกข์คือพระนิพพาน

พระองค์ก็เลือกจะต้องเข้าญาณแผ่ขยายพระญาณไปวันนี้ใกล้รุ่งเนี่ยใครจะมีบุญมีวาสนามีบารมีแก่กล้าที่จะฟังเทศน์ของพระองค์แล้วเข้าใจ อย่างน้อยต้องได้โสดาบัน โสดาบันเนี่ยไม่มีสักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา

สีลัพพตปรามาสเข้าใจแล้วตัดได้สังโยชน์๓ ถ้าสักกาคามีก็เพิ่มอีก๒ข้อ กามราคะ ปฏิฆะเนี่ยได้โสดาบัน ถ้าอนาคามีก็ละได้เด็ดขาดเลยทั้งสักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส กามราคะ

ปฏิฆะถึงมีรูปมากระแทกมากกระทบก็ไม่หวั่นไหวเนี่ยพระอนาคามี ส่วนพระอรหันต์เนี่ยเพิ่มรูปราคะ อรูปราคะ มานะ อูหัตถ์จะ อวิชชาขึ้นไปอีก๕ เขาเรียกอุทธรณ์ภาคียสังโยชน์เบื้องบน

เนี่ยถ้าเรามีพื้นฐานตั้งแต่ขั้น๕เรารู้ได้โดยนัยแล้ว เช่นรูปราคะที่เราเคยรักเคยชอบเคยปรารถนาต้องการ พอมาถึงอรูปราคะก็คืออดีตนั้นเนี่ยทั้งหมดเลยที่เคยติดใจอยู่เนี่ยถึงคนนั้นนึกถึงคนนี้อะไรขึ้นมาเนี่ยอรูปราคะ หรือรูปอดีตหรืออนาคตเนี่ยเป็นอรูปราคะทั้งหมดแล้วก็ไม่มีมานะทิฏฐิเป็นเราเป็นของเรา

เลิกว่าเขาสำคัญว่าเลิกว่าเขา เลิกว่าเขาสำคัญว่าเสมอว่าเขา เลิกว่าเขาสำคัญว่าเลวกว่าเขา เสมอเขาสำคัญว่าเลิกว่าเขา เสมอเขาสำคัญว่าเสมอว่าเขา เสมอเขาสำคัญว่าเลวกว่าเขา

เลวกว่าเขาสำคัญว่าเลิกว่าเขา เลวกว่าเขาสำคัญว่าเสมอว่าเขา เลวกว่าเขาสำคัญว่าเลวกว่าเขา เลวกว่าเขาสำคัญว่าเลวกว่าเขา

เลวกเขาก็สำคัญว่าเลวกเขาเนี่ยมานะมลทิน๙ อย่างเนี่ยอย่างใดอย่างหนึ่งก็ขัดขวางจิตเราได้แล้ว คือไม่ว่างไม่บริสุทธิ์สะอาด

เป็นมลทินของจิตคือทำให้จิตเศร้าหมองเพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้เราเข้าใจแล้วเราก็ไม่มีทุกข์กับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้แล้วเราก็ต้องสรุปอย่างรวดเร็วเลย

เอาแนวทางของพระพุทธเจ้าที่พระองค์สรุปไว้ให้เหมือนพ่อแม่บอกสอนเราแล้ว ลูกอย่าไปนั้นอย่าไปนี่เพราะพ่อแม่เคยรู้ทุกข์รู้โทษมาก่อนแล้วแล้วก็จำไว้มาสอนลูกครูบาอาจารย์ทั้งหลาย

เหมือนพระพุทธเจ้าไปเจอมาก่อนแล้วพระองค์รู้เหตุรู้ผลมาตีแล้วมากลั่นกรองเขาเรียกธัมมวิจยะเลือกพื้นธรรมเลือกธรรมที่ดีๆอันนี้เป็นส่วนดีเป็นกุศลธรรมอันนี้เป็นส่วนไม่ดีเป็นอกุศลธรรม

อันนี้เป็นส่วนกลางไม่เข้าใกล้ทั้งกุศลธรรมและอกุศลธรรมเนี่ยเป็นอัปยาคตธรรมที่พระองค์สอนไว้เนี่ย สอนไว้เป็นเครื่องเทียบเคียงสามแนวทางเพราะฉะนั้นเรารู้แล้วก็ต้องให้ว่างหมดเลยทั้งสามแนวทางเนี่ยไม่ให้ยึดติดทางใดไปทางว่างให้หมดนั้นแหละจึงจะเข้าถึงความดับไม่มีเชื้อตัวจริงเนี่ยสิ่งทั้งหลายที่พระองค์แสดงไว้ต้องเป็นอัญญมัญญะปัจฉัยแล้วก็ต้องเข้ากันได้ในที่พระองค์ตรัสไว้ว่า

ถ้ามีผู้มากล่าวอ้างว่าเป็นธรรมนี่เป็นวินัยเป็นธรรมวินัยเป็นธรรมคำสอนของตถาคตท่านทั้งหลาย
ยออย่างเพิ่งเชื่อก่อน

ต้องมาเทียบกับพระวินัยมาเทียบกับพระสูตรทั้งอรรถพยัญชนะไม่คลาดเคลื่อนจึงจะลงความเห็นว่
นี่เป็นธรรมนี่เป็นวินัยนี่เป็นธรรมคำสั่งสอนของเราตถาคต

ถ้าเทียบไม่ได้ในพระสูตรไม่ลงกับพระวินัยทั้งอรรถพยัญชนะคลาดเคลื่อนเนี่ย

ท่านทั้งหลายพึงลงความเห็นว่ไม่ใช่อธรรมนี่ไม่ใช่วินัยนี่ไม่ใช่ธรรมคำสั่งสอนของเราตถาคตท่านผู้จำมาผิด
แล้วเนี่ย

พระองค์แสดงลักษณะตัดสินธรรมวินัยไว้เพราะฉะนั้นต้องพิจารณวิจัยหรือวิตถิจารหรือหาเหตุผลอย่างเนี่ยที่
เรียกว่าปัญญา ปัญญารู้เหตุรู้ผลแล้วก็รู้เหตุรู้ผลแล้วก็ให้วางจากเหตุจากผลด้วย

ถ้าเหตุผลชั่วเหตุผลดีเราก็เลือกเอาในปัจจุบันเราก็เพื่อมาอุปการแก่การมีชีวิตอยู่เราก็เลือกเอาแต่ผลดีๆ
เหมือนเรากินผลไม้เราก็จะเลือกผลดีๆสดด้วย

ไอ้ที่เนาที่เสียอะไรก็ไม่เอาเพราะถ้าเราไม่เลือกนี้เราก็จะหม่อมดเลยทั้งดีทั้งไม่ดีนั้นเพราะฉะนั้นเรารู้แล้ว
เราก็เลือกเอาเรียกธัมมวิจยะเลือกพันธรรม

เลือกเอาสิ่งดีๆเหมือนผลไม้ที่เราเลือกนั้นแหละเราเลือกกินเลือกใช้เสื้อผ้าอาภรณ์ก็มีนัยยะอันเดียวกันหมด
เลยไม่ว่าเพชรนิลจินดาข้าวของเงินทองก็ต้องไม่ให้มีกำหนดด้วยราคาตกถ้าเพชรนิลจินดาเหล่านี้มีรอยมีแต
กมีกระเพาะพวกนี้เนี่ยจำเอาไว้ให้ดีเป็นอุบายของพระพุทธเจ้าไม่ใช่อุบายของอาตมาแต่อาศัยที่อาตมาฉลาด
ดอย่างซื่ออย่างตรงเคารพตามพระธรรมวินัยจึงมีสิทธิรู้ได้อย่างซื่ออย่างตรงต้องฉลาดอย่างซื่ออย่างตรงที่
อาตมาสอนแล้ว

บอกถึงเอาเปรียบเขาได้ก็ไม่ควรทำถึงเวลาเราถูกเขาเปรียบบ้างมันเสียใจเพราะฉะนั้นเราไม่ควรเอาเปรียบ
ใครเด็ดขาดแล้วจะเป็นแวรเป็นกรรมทำให้ผู้อื่นเป็นทุกข์เพราะถูกเขาเปรียบของเรานั้นแหละฉะนั้นเมื่อเรารู้
แล้วเราเข้าใจแล้วเราก็ไม่มีทุกข์กับสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนปลีกย่อยไปหมดเลยจะเห็นอะไรพวกนี้ไม่มีความสำคัญ
เลยที่เราไม่ใส่ใจมันด้วยแหละที่เรียกว่ารับรู้ไม่รับเก็บพอเห็นมันก็เออ!

รู้แล้วพยักหน้าไปได้(หัวเราะ)จำได้แล้วเสียงนี้ลักษณะแบบนี้อะไรเนี่ยเหมือนกับที่เราู้เราเห็นเพียงแต่ไม่เห็น
นตัวได้ยินเสียงก็รู้ได้แล้วไอ้พวกนี้

บางคนได้กลิ่นจกกลิ่นได้วากกลิ่นนี้เป็นประจำเลยที่เขาชอบก็เหมือนกันมีนัยยะอันเดียวกันหมดเลยสรุปลง
วงหมด ไม่ให้ยึดติดในสิ่งใดๆ ถ้าเรายังยึดติดในสิ่งใดๆเราก็ยังมีทุกข์กับการยึดติด

สัญญาอุปาทานมันก็หุ้มห่อจิตไว้เลย ทำให้เราจิตไม่โปร่งใส

ทำให้ใจเราเศร้าหมองขุนมัวทำให้จิตไม่ว่างใครจะนัดไปไหนใจไม่ว่างมันก็ไปทำอะไรไม่ได้

ถ้าจิตเราว่างแล้วมาเท่าไรๆมันก็รับได้หมดเพราะเราว่างอยู่ตลอดเวลาใครไปใครมา

เราปฏิสนฐานต้อนรับได้หมดเพราะอะไร? เพราะงานเราไม่มีเพราะงานของเราคือว่าง

จิตเราว่างแล้วเราจึงปฏิสนฐานได้มากเท่าไรๆก็รับได้หมดแล้วไปแล้วก็ว่างต่อไปอีกไม่ได้ไปยึดติดไม่ได้
ไปติดต่ออะไรกับเขาอีกเนี่ยเป็นอย่างนี้เมื่อเรารู้เราเข้าใจอย่างนี้แล้วเนี่ยเราก็จะได้แนวทางที่ถูกต้องอ้าว!

ทีนี้ใครอยาการู้อะไรเพิ่มเติมถาม...เปิดโอกาสให้ถามอีก

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์
วันพุธที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖
เวลา ๐๑.๐๓ น.